



Arrest

nr. 94 937 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze procedure is nog hangende.

Op 10 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is ook ingediend op naam van eerste verzoekers moeder, broer en schoonzus.

Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S. J., A. (RR (...)

geboren op (...)1983 te Ghazni

en schoondochter:

K., J. J. (...)

geboren op (...)1986 te Ghazni

en kleindochter:

K., J. J. (...)

geboren op (...)2011 te Brussel

nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 30 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Dat uit de aanvraag dd. 10.01.2012 blijkt dat enkel voor K., J. M. (...) medische problemen worden ingeroepen. Dat de aanvraag derhalve niet van toepassing is op de verzoekers, dat hieruit derhalve volgt dat ook voor verzoekers een onontvankelijke beslissing wordt genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1. De aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op grond van de medische problemen van mevrouw J. M. K., de moeder van eerste verzoeker.

Naast verzoekers werden de heer V. S.- broer van eerste verzoeker – en mevrouw J. M. K. - schoonzus van eerste verzoeker - in de medische regularisatieaanvraag opgenomen. De machtiging tot verblijf van de twee zonen, schoondochters en kleinkinderen van mevrouw J. M. K. wordt gevraagd op grond van de haar medische problemen, aangezien mevrouw J. M. K. de hulp, zorg en ondersteuning nodig heeft van haar naaste familieleden.

2. Ondanks het feit dat verzoekers zich in een gelijke situatie bevinden als de broer en schoonzus van de eerste verzoeker, heeft verweerster de aanvraag van de betrokken familie opgesplitst en een verschillende beslissing genomen ten aanzien van verzoekers en de heer V.S. en mevrouw J.M.K..

Verzoekers kregen een onontvankelijkheidsbeslissing (stuk 1) en de heer V. S. J. en mevrouw J.M. K. kregen, samen met mevrouw J. M.K., een onontvankelijkheidsbeslissing (stuk 3).

3. Een dergelijke handelswijze is onbegrijpelijk en schendt het gelijkheidsbeginsel, aangezien de familieband van de heer V. S. J. en mevrouw J.M. K. ten opzichte van mevrouw J.M. K. dezelfde is als de familieband van verzoekers ten opzichte van mevrouw J. M. K..

Beide broers zijn omwille van dezelfde redenen uit hun land van herkomst gevlucht, beide broers staan hun zieke moeder, mevrouw J. M. K., bij.

De asielrelazen van beide broers zijn identiek, hun verblijfsrechtelijke verzoeken zijn dat evenzeer, aangezien beiden met identieke problemen geconfronteerd worden.

Verweerster schendt het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers tonen met feitelijke en concrete gegevens aan dat zij, ondanks het feit dat zij zich in een identieke situatie van hun (schoon)broer en schoonzus bevinden, ongelijk behandeld worden.

4. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom een verschillende beslissing werd genomen, waarom nodig werd geacht om voor de familieleden een verschillende beslissing te nemen.

Er wordt slechts gesteld:

'Dat uit de aanvraag dd. 10.01.2012 blijkt dat enkel voor K., J. M. (RR...) medische problemen worden ingeroepen. Dat de aanvraag derhalve niet van toepassing is op de verzoekers, dat hieruit derhalve volgt dat ook voor verzoekers een onontvankelijke beslissing wordt genomen.'

(stuk 1)

Het is geheel onduidelijk waarom verweerster zou menen dat het gelijkheidsbeginsel in casu niet zou geschonden zijn, wegens gebrek aan motivering. De formele motiveringsplicht is geschonden."

2.2 De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers het standaard medisch getuigschrift niet hebben voorgelegd. Verweerder heeft voorts aangegeven dat in de aanvraag van 10 januari 2012, enkel voor eerste verzoekers moeder medische problemen worden ingeroepen waardoor de aanvraag om medische redenen niet van toepassing is op verzoekers. Deze motivering laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers werpen op dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden omdat ten aanzien van eerste verzoekers broer en schoonzus wel een ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, ondanks het feit dat zij zich in een identieke situatie van hun (schoon)broer en schoonzus bevinden.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Waar verzoekers betogen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als hun (schoon)broer en schoonzus, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekers broer en schoonzus, samen met verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen voor hun moeder hebben ingediend. Daar waar verzoekers' aanvraag onontvankelijk is verklaard, is de aanvraag van eerste verzoekers moeder, broer en schoonzus ontvankelijk verklaard. Evenwel is de situatie met eerste verzoekers broer en schoonzus niet identiek, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet samenwonen met hun moeder, terwijl de (schoon)broer en schoonzus wel samenwonen met hun moeder. Dit wordt ook niet betwist. Waar verzoekers wijzen op de 'verplichte' afzonderlijke opvangplaatsen omdat Fedasil geen opvang kan bieden aan een groot gezin, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de situatie tussen verzoekers en hun (schoon)broer en schoonzus niet identiek is, nu zij een afzonderlijke woonplaats hebben. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers menen dat de formele motiveringsplicht is geschonden aangezien er niet is gemotiveerd waarom het nodig werd geacht om voor de familieleden een verschillende beslissing te nemen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenmin in dat verweerder de motieven dient te vermelden waarom er ten aanzien van verzoekers (schoon)broer en schoonzus een ontvankelijkheidsbeslissing is genomen.

Waar verzoekers ten slotte de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpen, stelt de Raad vast dat verzoekers het inhoudelijke motief, met name dat zij geen standaard medisch getuigschrift hebben ingediend, niet betwisten. Verzoekers laten bijgevolg na aan te tonen dat de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en deze niet correct zouden hebben beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft directe werking in België.

Bijgevolg dient verweerster het Verdrag te respecteren en iedere schending te vermijden.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens staat boven iedere wetsbepaling.

In de bestreden beslissing wordt echter artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

(artikel 8, lid 1 E.V.R.M.)

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (ct, EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34, EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Verzoekers zijn de zoon en de schoondochter van mevrouw J. M. K.. Op grond van de medische problemen van mevrouw J. M. K. werd een medische regularisatieaanvraag ingediend. Gelet op de naaste familieband tussen mevrouw J.M.K. en verzoekers, werden verzoekers tevens in de aanvraag tot machtiging tot verblijf opgenomen.

Familiebanden in de Afghaanse cultuur zijn uitermate belangrijk. De problemen die verzoekers en hun familie hebben meegemaakt, hebben er toe geleid dat hun familiebanden hechter zijn geworden, de nood om dicht bij elkaar in de buurt te wonen is groot.

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoekers ook hier in België een waar familieleven hebben met hun (schoon)moeder J. M. K. en hun (schoon)broer en schoonzus.

Ondanks het feit dat verweerster op de hoogte is van de familiale toestand van verzoekers en de achterliggende reden kent waarom verzoekers op heden niet samen kunnen verblijven met mevrouw J. M. K. (cf. supra: FEDASIL kon de familie niet één en dezelfde opvangplaats toewijzen), heeft verweerster hieromtrent niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, terwijl de kans reëel is dat artikel 8 E.V.R.M. in het gedrang komt (RvV 7 januari 2010, nr. 36715).

2. Het mensenrecht gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. is geen absoluut recht. Inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, doch mits voldaan aan strikte voorwaarden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

(artikel 8, lid 2 E.V.R.M.)

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoont dat een schending van het recht op gezins- en familieleven in hoofde van verzoekers en hun (schoon)moeder noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een ander, hoger gewaardeerd belang gediend wordt.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt tussen de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing en de ontwrichting van de familie van verzoekers veroorzaakt door die beslissing. De motiveringsplicht is geschonden."

2.4 Het betoog van verzoekers waarbij zij wijzen op hun familieband met hun (schoon)moeder, op het belang van die band in de Afghaanse cultuur en op de ontwrichting van de familie die de beslissing veroorzaakt, is niet dienstig, nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een scheiding van de familieleden is aldus niet aan de orde.

Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maken verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekers lijken van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Zij stellen dat in de motieven van de bestreden beslissing, de noodzakelijkheid in een democratische samenleving op een inbreuk van artikel 8 van het EVRM, moet worden opgenomen alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid een afweging heeft gemaakt. Noch de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoekers aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verweerster heeft bij het nemen van de bestreden beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing gaat tegen alle redelijkheid in.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, is geschonden, aangezien men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van de beslissing is kunnen komen.

De motivering van de bestreden beslissing is uitermate beperkt. Uit de opgegeven motieven blijkt geheel niet waarom aan verzoekers een andere beslissing werd gegeven dan de beslissing gegeven aan de (schoon)broer en schoonzus van verzoekers.”

2.6 Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de verblijfsaanvraag om medische redenen betrekking heeft op de gezondheidstoestand van hun (schoon)moeder en dat zij geen standaard medisch getuigenschrift hebben ingediend, waardoor de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van verzoekers. Verzoekers betwisten dit motief niet.

Verzoekers ontkennen ook niet dat zij op een andere plaats verblijven dan de rest van hun familie waardoor de aparte behandeling ten opzichte van de andere familieleden, die wel samenwonen met hun moeder proportioneel is, nu verzoekers geen deel uitmaken van het ‘kerngezin’. Het feit dat Fedasil geen opvangplaats kon aanbieden aan de ganse familie, doet hieraan geen afbreuk.

De schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN